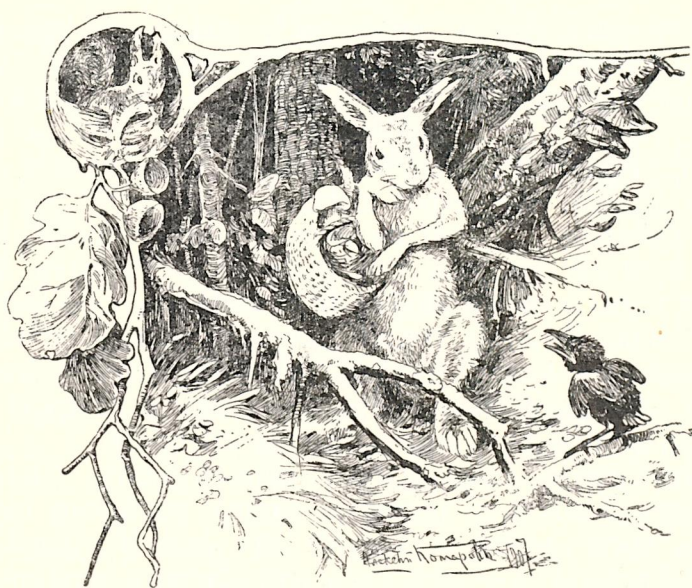

Стореното добро се забравя.

Вървѣлъ напетъ заекъ изъ гората — на пжтя му малко вранче. Било паднало отъ гнѣздото и жално гракало. То било още малко, слабо — не били му порасли още крилѣ. Съжалилъ го заекътъ и го взелъ у дома си.

— Живѣй тукъ, мое сираче! казалъ заекътъ: — нищо зло не ще ти сторя. Ала попаднешъ ли вънъ на око на лисицата, ще те изяде.

Отхранилъ заекътъ вранчето. И станало отъ него голѣма врана — страшна, силна, кръвожадна . . .

Връща се еднажъ горкиятъ заекъ у дома си, а враната се хвърлила насрѣща му, почнала да го бие съ якитѣ си крилѣ, да го драще съ нокти и съ страшната си човка.

Разтрепералъ се отъ страхъ горкиятъ заекъ и се замолилъ на враната: защо ме биешъ, защо ме кълвешъ? Азъ те отхранихъ, изгледахъ, а ти искашъ да ме убиешъ.